

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. F.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016, čj. OAM-6/ZA-ZA11-P06-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2016, čj. 60 Az 6/2016-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni. Krajský soud ji usnesením označeným v záhlaví odmítl. Podle soudu žaloba ze dne 31. 3. 2016 neobsahovala žádný žalobní bod, neboť citaci zákonných ustanovení žalobce nedoplnil o konkrétní skutková tvrzení. Lhůta pro podání žaloby a jejímu případnému doplnění končila 8. 4. 2016. Soud vyzval žalobce dne 6. 4. 2016 k doplnění žaloby, žalobce ji však doplnil až dne 25. 4. 2016. Soud k tomuto doplnění nepřihlédl, neboť podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud tedy žalobu pro neodstranění vad odmítl.

III.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nesouhlasil s postupem krajského soudu a namítal, že jej měl krajský soud vyzvat k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 69/2008-148 dovozoval, že je třeba zkoumat, zda bylo doplnění žalobního bodu objektivně možné ve lhůtě pro podání žaloby. Také poukazoval na rozhodnutí čj. 7 As 15/2010-56, podle něhož v případě, že si stěžovatel byl vědom vady žaloby, jej postačilo upozornit, že žalobní body je nutné uplatnit dříve než ve lhůtě, kterou v žalobě ohlásil. Uvedl, že výzva k odstranění vad mu byla doručena až 17. 4. 2016. Z toho dovodil, že si soud byl vědom toho, že mu stanovuje lhůtu, kterou žalobce nebude moci dodržet, a tím mu upřel právo na spravedlivý proces a přístup k soudu. Nadto poukázal na to, že krajský soud od stěžovatele nadbytečně vyžadoval originál či ověřenou kopii plné moci.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozhodnutí soudu za souladné s právními předpisy. Kasační stížnost směřuje výhradně do procesního postupu krajského soudu, proto ponechal posouzení důvodnosti a správnosti na Nejvyšším správním soudu. Poukázal však na to, že je mu známo, že k posuzované otázce existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[6] Z téhož usnesení vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v předložené věci důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a ani Nejvyšší správní soud, při znalosti rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 66/2014-69, neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost stěžovatele byla podána proti konečnému rozhodnutí krajského soudu, byť založenému pouze na procesní otázce (neodstranění vad žaloby). S ohledem na to Nejvyšší správní soud prověřil, zda krajský soud v hodnocení této otázky nepochybil, protože v opačném případě by nesprávně upřel stěžovateli věcný přezkum žaloby, což by nepochybně mělo dopad do hmotných práv žalobce.

[7] Pochybení krajského soudu však neshledal. Stěžovateli bylo rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany s poučením o patnáctidenní lhůtě pro podání žaloby doručeno dne 24. 3. 2016, blanketní žalobu podal dne 31. 3. 2016. Krajský soud vydal dne 6. 4. 2016 usnesení, kterým stěžovatele vyzval k doplnění žalobních bodů ve lhůtě pro podání žaloby dle § 32 odst. 1 zákona o azylu, tj. do 8. 4. 2016. Zástupce stěžovatele si usnesení soudu z datové schránky nevyzvedl v desetidenní lhůtě, bylo mu tedy doručeno fikcí dne 17. 4. 2016.

[8] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky. Vymezením žalobních bodů se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozhodnutích čj. 2 Azs 92/2005-58, 4 As 3/2008-78 a 1 As 151/2012-106; doplněním žaloby a výzvou k doplnění žaloby např. v rozhodnutích čj. 2 Azs 9/2003-40, 5 Azs 34/2003-42, 4 Azs 3/2004-48, 8 Afs 31/2009-74, 7 As 15/2010-56, 1 Afs 2/2011-55, 6 As 50/2014-18, 4 As 12/2016-26; nutností pravidelné kontroly datové schránky např. v rozhodnutích čj. 3 As 83/2013-58 a 10 Azs 175/2014-25; doplněním žaloby ve věcech mezinárodní ochrany (v patnáctidenní lhůtě) např. v rozhodnutích čj. 5 Azs 128/2015-24 a 4 Azs 47/2016-41.

[9] Lze také poukázat na nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, kterým Ústavní soud zrušil sedmidenní lhůtu pro podání žaloby ve věci mezinárodní ochrany dříve upravenou v § 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu. V tomto nálezu Ústavní soud uvedl, že ve své dřívější judikatuře „*neshledal [...] ‘dispoziční zásadu’, resp. princip koncentrace řízení ve správním soudnictví neústavní, neboť, i když může být kritizován za to, že se vzdaluje zásadě materiální pravdy, nelze nevidět, že především a zcela nepochybně napomáhá k naplnění ústavního práva na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě, resp. bez zbytečných průtahů (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 38 odst. 2 Listiny). [...] Prolomením principu koncentrace tedy problém řešit nelze.*“ K výzvě k doplnění žalobních bodů uvedl, že: „*I kdyby byla takováto možnost fakticky prodloužit krátkou žalobní lhůtu soudcovskou výzvou omezena jen na azylové věci (což samo o sobě je těžko obhajitelné a udržitelné), zásadním způsobem by to nabouralo samu koncepci správního soudnictví. Tu však nelze obětovat proto, aby byly zmírněny dopady příliš krátké lhůty na účastníky jednoho typu správního řízení. Navíc rozkolísat principy správního soudnictví by bylo nepřiměřené tomu, jak se projeví zrušení napadeného ustanovení.*“

[10] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti nemusí být odůvodněno.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu